

ко броя отъ »Дунавски Лебедъ«. Въ писмото си Раковски говореше така: »Чуйте, братия българе и вие храбри планински юнаци моите думи! Бъдете юнаци, бъдете готови, бъдете весели. Ходете до петровденъ по планината и чѣкайте онова време, което очѣква сѣки изъ насъ. Приготовлявайте са. Около петровденъ азъ ща да ви испровада единъ човѣкъ, който ще да ви разскаже що трѣба да са работи. Отецеството ни скоро ще да са освободи. Приготовете са«.

Когато получихъ това писмо, то испроводихъ тутакси Паскала до моите приятели, за да ги извѣсти и да имъ каже да са приготовляватъ. Азъ мислѣхъ, че времето са е вече приближило. Въ тоя сѣщи день азъ повѣдохъ момците и завѣдохъ ги на Срѣдня-гора. Изъ село Крива-круша дойде при насъ Генчо Осноглу и донесе ни хлѣбъ, вино и пастърма. Тие нѣща ни бѣха испроводени отъ И. Х. изъ село Ени-Захара. Съ Генча дойде и М. Това ма зачуди твърде много, и азъ попитахъ М. каква нужда го е испроводила при насъ. М. погледа насамъ-нататакъ, чегато са боѣше да го не чуе нѣкой, и проговори: »Нашите ма испроводиха до тебе . . . Въ селото ни е дошалъ онзи поганецъ Дели-Мехмедъ, който е обжрналъ сичко нагоре съ крака. Дружината му е сжставена отъ осемъ души читащи . . . Нашите селѣне та молатъ да дойдешъ съ момчетата и да ни отжрвешъ отъ турското зло. —»А защо вашите селѣне не повдигнатъ по една суровица и да имъ изстрошатъ главите?« попитахъ азъ. М. почеса вратѣтъ си и подсмъркна нѣколко пѣти. —»Хайде идете си и чѣкайте ни довечера,« казахъ